

Kin omhoog, benen over elkaar. Buik in, schouders naar achteren. Lief lachen alsof iedereen je allerbeste vriend is. In mijn hoofd herhaal ik dat mantra, terwijl de camera over mijn gezicht glijdt. Mijn lippen vormen een perfecte roze lipglossglimlach. ‘Vertel me al je geheimen,’ lijkt ik te zeggen.

Maar dat zou ik niet doen als ik jou was. ‘Drie mensen kunnen een geheim bewaren als twee van hen dood zijn,’ luidt een bekend gezegde. Nou, in mijn wereld geldt dat al helemáál. Een wereld waarin iedereen je in de gaten houdt en je geheimen potentieel dodelijk kunnen zijn. Of nou ja, dodelijk voor je kans om te *shinen* dan.

‘Wat zullen jullie blij zijn!’ De interviewer is van middelbare leeftijd, heeft een lichte huid en overdreven geolied haar dat uit zijn gezicht gekamd is. Hij zou best knap kunnen zijn, ware het niet dat zijn rode overhemd en vreselijk vloekende roze stropdas nogal afleiden. Hij leunt gretig naar voren, zijn ogen gericht op de negen meiden voor hem. Een en al perfect golvend haar en loepzuivere gezichtjes, het resultaat van jaren vol gezichtsmaskers. Alles is met zorg uitgedacht: van hoe we onze benen over elkaar hebben tot de volgorde waarop onze pastelkleurige stiletto’s zijn gerangschikt. ‘Jullie staan overal op nummer één, en dat met jullie allereerste video! Hoe voelt dat?’

‘We zijn ontzettend blij.’ Mina grijnst breed, haar perfecte tanden

vol in beeld. Ik voel mijn wangspieren trekken, zo hard doe ik mijn best om net zo hard te stralen.

‘Het is een droom die uitkomt,’ zegt Eunji, waarna ze een enorme bel blaast van haar kauwgum. Die ruikt naar aardbeien.

‘We zijn zo blij dat we dit samen mogen doen,’ vervolgt Lizzie. Haar ogen glinsteren onder haar zilverkleurige oogschaduw.

De interviewer buigt zich samenzweerderig naar ons toe. ‘Dus jullie kunnen allemaal goed met elkaar overweg? Negen zulke mooie meiden in één groep... dat kan niet altijd goed gaan.’

Sumin lacht zachtjes en tuit haar roodgestifte lippen. ‘Heus niet altijd,’ zegt ze. ‘Maar we zijn familie. En familie komt altijd op de eerste plaats.’ Ze haakt haar arm door die van Lizzie, die naast haar zit. ‘We horen bij elkaar.’

De interviewer legt zijn hand op zijn hart. ‘Wat lief. Wat vinden jullie het leukst aan jullie samenwerking?’ Zijn ogen gaan over de groep en landen op mij. ‘Rachel?’

Direct schiet mijn blik naar de enorme camera achter de interviewer. Ik voel dat de lens op me inzoomt. *Kin omhoog, benen over elkaar. Buik in, schouders naar achteren.* Naar dit moment werk ik al jaren toe. Ik lach breed en kijk de interviewer aan alsof hij mijn allerbeste vriend is. En dan... weet ik ineens niet meer wat ik moet doen.

Zeg iets, Rachel. Zeg iets! Wat dan ook. Dit is je moment. Mijn handen zijn klam en ik voel dat de andere meiden ongemakkelijk heen en weer schuiven op hun krukken. Mijn stilte vult de hele ruimte. Ik voel de camera op mijn huid prikken. Mijn tong wordt droog. Er komt niets uit mijn mond.

De interviewer zucht vol medelijden. ‘Jullie hebben al zoveel meegemaakt samen. Zes jaar in training voordat jullie doorbraken! Is het alles wat je ervan gehoopt had?’ Hij glimlacht naar me. Een makkelijke vraag.

‘Ja,’ piep ik, met een nog altijd vastgelijmde glimlach op mijn gezicht.

Hij vraagt door. ‘Vertel me eens hoe je leven er tijdens de training

uitzag, voor je debuteerde met de groep. Wat vond je het leukste aan je leven in het traineehuis?’

Terwijl ik een antwoord zoek, veeg ik voorzichtig het zweet van mijn handen af aan het leer van mijn kruk. Ineens heb ik het. ‘Wat denk je?’ zeg ik terwijl ik mijn perfect gemanicuurde vingers aan de camera laat zien, een wirwar van witte en paarse streepjes. ‘Acht meiden die je nagels kunnen doen. Ik woon praktisch in een nagelsalon!’

OMG. Wat erg! Zei ik nou echt dat een gratis manicure het summum was van mijn hele training?

Ik heb geluk. De bulderende lach van de interviewer galmt door de ruimte. De opluchting stroomt door mijn lijf. *Oké, ik kan dit.* Ik giechel met hem mee, net als de andere meiden. Maar dan verandert zijn lach. *O-o.* ‘Rachel, je wordt als leadzangeres van de groep enorm geprezen om je talent. Inspireert jouw gave de andere meiden om beter hun best te doen, om extra hard te werken?’

Ik voel dat ik begin te blozen en sla mijn handen voor mijn wangen. Mijn gedachten schieten alle kanten op. Ik heb mijn antwoord op dit soort vragen wel een miljoen keer geoefend, maar als ik dan voor de camera sta, bevries ik elke keer weer. De felle lampen, de interviewers, het idee dat er miljoenen mensen, ergens, ver van hier, naar me zitten te kijken. Mijn lichaam en mijn hersenen vergeten dat ze samen moeten werken. Hoeveel ik ook oefen, hoe goed ik me ook voorbereid. Ze weigeren gewoon dienst. Ik krijg een enorme brok in mijn keel en zie de interviewer langzaam verstijven. *Oeps. Hoe lang wacht hij al op een antwoord?* ‘Ik bedoel... ik heb zéker talent,’ zeg ik snel. Vanuit mijn ooghoek zie ik Lizzie en Sumin elkaar veelbetekend aankijken. *O, nee!* ‘Maar ik bedoel niet dat ik de méést getalenteerde van de groep ben, hoor. De groep, alle meiden... we zijn allemaal...’

‘Wat Rachel bedoelt, is dat we allemaal dol zijn op ons werk en dat we elkaar elke dag weer inspireren,’ valt Mina me soepeltjes in de rede. ‘Ik ben de hoofddanseres van de groep. Mijn vader heeft me alles geleerd over hard werken...’

Ze wordt onderbroken door de bel die uit de speakers schalt. De

camera's gaan uit, de interviewer lacht niet meer. Langzaam trekt hij zijn jasje uit. In het satijn onder zijn armen prijken enorme zweetplekken. Met z'n negenen wachten wij, de beste κ-poptrainees van DB Entertainment, op zijn oordeel over ons oefeninterview. 'Volgende week graag iets meer energie, dames. Het enige wat trainees van echte κ-popsterren onderscheidt, is hoe graag ze het willen. Eunji...' Ze kijkt hem angstig en met grote ogen aan. 'Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je geen kauwgom mag kauwen tijdens oefeninterviews! Nog één keer en ik stuur je terug naar de nieuwkomersgroep.' Eunji trekt wit weg en kijkt naar de grond. 'Sumin! Lizzie!' Twee hoofden schieten omhoog. 'Ik wil meer persoonlijkheid van jullie zien! Mensen betalen geen 200.000 won voor een κ-popconcert met sterren die met make-up proberen te verbloemen dat ze eigenlijk niets te melden hebben.' Lizzie ziet eruit alsof ze elk moment in tranen kan uitbarsten. Sumins wangen kleuren net zo rood als haar lippen. Dan draait hij zich naar mij en zegt, bijna verveeld: 'Rachel, jij weet al wat ik ga zeggen. Je kunt ontzettend goed zingen en dansen, beter dan de meesten hier. Maar daarmee ben je er nog niet. Hoe denk je elke avond te kunnen optreden voor een enorm publiek als je jezelf in een trainingssituatie niet eens aan mij kunt verkopen? Hoe denk je dat het gaat tijdens echte interviews, met een echt publiek? We verwachten meer van jou.' Hij geeft ons een kort knikje, vist een sigaret uit zijn borstzak en loopt de oefenruimte uit.

Ik laat me na een uur in de houding van mijn kruk afglijden en voel mijn glimlach wegsmelten terwijl ik mijn rechterbeen kneed. Stilettokramp. Ik heb het allemaal al eens eerder gehoord. *Dat kan beter, Rachel. Zorg dat je op je gemak raakt met de camera, Rachel.*

κ-popsterren moeten altijd leuk, welbespraakt en perfect zijn, Rachel. Ik kreun van de pijn terwijl ik mijn Converses pak. Mina kijkt me vanaf haar kruk boos aan.

'Wat is er nu weer?' zeg ik met een zucht.

Ze laat me haar perfecte Franse manicure zien. 'Acht meiden die je nagels voor je kunnen doen? Serieus? We zijn geen bedienden, Rachel.' Ze rolt met haar ogen. *Jij kunt het weten, denk ik.* Als iemand

binnen DB bedienden heeft, is Mina het wel. Ze is de oudste dochter van een van de oudste en machtigste families van heel Korea. De Choos. De familie achter C-MART, van die oranje-witte winkels die door het hele land zitten. Duizenden zijn het er. Ze verkopen van alles, van kimchi, Yakult en verse *japchae** tot knalgele Hello Kitty-truien. Die neppers, weet je wel, met van die belachelijke ‘Kengelse’ teksten erop die nergens op slaan. Mina is rijker dan rijk. En maakt me het leven regelmatig zuur. ‘Je weet waarom we zo veel mediatraining krijgen, hè?’ Ik voel mezelf warm worden. Ze heeft gelijk. Ik weet dat ze gelijk heeft. Maar ik wil het niet horen, niet van haar. ‘Kun je in elk geval doen alsof je een K-popster bent en niet een of andere jonge fangirl? Of is dat te veel gevraagd voor ons arme Koreaans-Amerikaanse prinsesje?’

Ik verstijf. Het is bepaald geen geheim dat ik in de Verenigde Staten geboren en getogen ben. In New York om precies te zijn. Maar vandaag, op de dag dat mijn danstrainer boos op me werd omdat ik drie minuten te laat was en mijn interview helemaal niet lekker ging, heb ik écht even geen zin in Mina.

‘De interviewer had niet één persoonlijke vraag voor jou, Mina. Misschien ben je wel niet zo interessant als je zelf denkt.’

‘Of misschien heb ik gewoon niet zo veel oefening meer nodig,’ zegt Mina.

Ik zucht. Ik heb niet ontbeten vanochtend en bekvechten met Mina kan ik alleen op minimaal één maaltijd. Misschien wel twee. Ik draai me om en stop mijn hakken in mijn oude, witleren tas.

‘O, dus nu ben je ook al te goed om met mij te praten?’ zegt Mina. ‘Heeft je *umma* je geen manieren geleerd?’

‘Wat had je dan verwacht?’ zegt Lizzie terwijl ze haar wimpers inspekteert in een spiegeltje met haar initialen erop. Ze klapt haar spiegel dicht en kijkt me vuil aan. ‘Lieve, breekbare prinses Rachel, wier moeder niet wil dat ze ook maar één voet in het traineehuis zet. Daar-

* Koreaanse woorden worden uitgelegd in de verklarende woordenlijst op pagina 271.

om denkt ze waarschijnlijk ook dat we niets beters te doen hebben dan nagelsalonnetje spelen.’

‘Fijn hoor, om het lievelingetje van meneer Noh te zijn,’ doet Eunji er nog een schepje bovenop. ‘Sommige mensen hebben hard moeten werken om hier te komen. Maar denk je dat wij voorgetrokken worden door het hoofd van DB? Mooi niet!’

‘Jij denkt toch zeker niet dat jij onder “sommige mensen” valt?’ Sumin kijkt Eunji recht aan. ‘Ik kan me niet heugen wanneer ik jou voor het laatst heb zien zweten.’

‘Over zweet gesproken... lieverd, ik zou me een beetje opfrissen als ik jou was,’ zegt Eunji terwijl ze naar haar gezicht gebaart. ‘Je bent een beetje... *shiny*.’

‘Nou, en jouw neus is een beetje... plastic,’ bijt Sumin haar toe.

‘Ik krijg hoofdpijn van jullie!’ zegt Lizzie op zeurende toon tegen Mina. ‘*Sunbae*, kun jij ze de mond snoeren?’

Mina grijnst. ‘Natuurlijk, lieverd. Ik zal vragen of de camera weer aan mag. Dan zijn ze zo weer stil. O, nee, wacht. Dat werkt alleen bij Rachel!’

De meiden barsten in giechelen uit terwijl ik knalrood aanloop. Van woede en van schaamte. Ik zou van me af moeten bijten, maar dat doe ik niet. Dat doe ik nooit. Ik hou mezelf altijd voor dat ik dat niet doe omdat ik de woorden van mijn moeder goed in mijn oren heb geknoopt. Altijd beschaafd blijven, nooit laten zien dat iemand je gekwetst heeft. Je weet wel, het mantra van sterke Amerikaanse feministen overal ter wereld. Maar door de enorme brok in mijn keel weet ik dat dat een leugen is. Ik strik mijn veters en sta op. ‘Ik ga ervandoor,’ zeg ik terwijl ik de kamer uit loop.

‘Ga jij er maar vandoor, ja,’ zegt Mina. Uit mijn ooghoek zie ik haar druk naar de andere meiden gebaren. Ze fluistert iets naar ze. Er breekt een gemene glimlach uit op al hun gezichten.

De campus van DB Entertainment is net als de K-popsterren die er opgeleid worden: sprankelend, perfect en oogverblindend. Het gebouw ligt op een prachtige plek in het hart van Cheongdam-dong,

de hoofdstad van de κ-pop. In de zomermaanden doen trainees aan yoga en pilates in de tuin op het dak en wordt er gevochten om een plekje in de schaduw van een parasol. Zelfs het kleinste pigmentvlekje is er immers één te veel. Binnen, in de lobby, spuit uit enorme fonteinen water dat wordt ingevlogen uit Seoraksan. Verder is het een en al teak en marmer. Volgens de bazen zijn die fonteinen bedoeld om onze innerlijke rust te bevorderen zodat we het beste uit onszelf kunnen halen. Maar dat is natuurlijk echt een lachertje. Innerlijke rust bestaat hier niet. Zeker niet als je elke dag langs het jaarboek loopt.

Het jaarboek heet zo omdat de meeste trainees niet de kans krijgen om een echt jaarboek te scoren omdat ze nooit naar de middelbare school gaan. Op DB noemen we de muren rondom de fontein midden in de lobby zo. Er hangen ingelijste foto's van alle κ-popsterren die uit het trainingsprogramma van DB zijn voortgekomen. Hun perfecte lach, hun glanzende haar... het herinnert ons trainee-stervelingen eraan waar we zo hard voor werken als we ons van les naar les haasten. Precies in het midden van de muur, daar hopen we uiteindelijk allemaal terecht te komen. Daar hangt een gouden bord met daarop de namen van alle solosterren en groepen van DB wier liedjes op nummer één binnenkwamen in de hitlijsten van Seoel.

Terwijl ik er langsloop, stop ik even om te staren. De namen ken ik al jaren uit mijn hoofd. Pyo Yeri, Kwon Yoon Woo, Lee Jiyoun en de meest recente toevoeging: NEXT BOYZ. Ik voel de bekende golf van stress, paniek en uitdroging in mijn lijf als ik terugdenk aan dat vreselijke interview van zonet. Er loopt een rilling over mijn rug en ik loop snel in de richting van de individuele oefenruimtes aan de westzijde van het gebouw.

De gang ligt vol rekwisieten die door de grootste sterren ter wereld gebruikt zijn tijdens concerten. Op ongeveer de helft staat ELECTRIC FLOWER en KANG JINA, de legendarische leadzangeres van de grootste en succesvolste meidengroep uit de κ-pop van de laatste jaren. Zij kwamen op één binnen en bleven daar ook. Toen ik bij DB kwam, aanbad ik die meiden, met Jina voorop. Tegenwoordig bewonder ik

ze nog veel meer, omdat ik nu weet wat ze allemaal gedaan hebben om te komen waar ze nu zijn. Toch ben ik ook benieuwd naar de meiden die ze achter zich hebben gelaten. De meiden die de groep uiteindelijk net niet gehaald hebben. Sta ik straks aan de top, of blijf ik achter in de schaduw?

Er dreunt een bas de gang in en ik gluur een oefenruimte in. Een tweedejaars oefent Blue Pearls iconische dansnummer 'Don't Give Up on Love'. Ze maakt een verkeerde beweging met haar armen, laat haar hoofd hangen en sleept zich naar de muziekkapparatuur om het nummer opnieuw te starten. Ik krijg al pijn als ik naar haar kijk. Het zweet op haar voorhoofd, die felrode wangen... ze is duidelijk al uren in touw. Een doodgewone dag in het leven van een jonge trainee. Aan het einde van de gang laat ik mijn wijsvinger over het elektronische aanmeldformulier glijden om te kijken of er nog een oefenruimte beschikbaar is. Het is nog vroeg op de zaterdagochtend en ik hoop op een plekje voor de middag om mijn dansmoves te oefenen, maar... Nee hoor. Ongelooflijk. Alle ruimtes zitten al vol.

Ik bal mijn vuisten en voel mijn lichaamstemperatuur omhoogschieten. Lizzie had gelijk. Ik ben niet zoals de andere trainees die 24 uur per dag in een oefenruimte aan het zingen en dansen zijn. Desnoods gaan ze tot vier uur 's nachts door, waarna ze zich naar het nabijgelegen traineehuis slepen, wakker worden en gewoon opnieuw beginnen. En dat dag in, dag uit. Toen ik werd gescout voor DB wilde mijn moeder het eigenlijk niet hebben. Onze hele familie zou moeten verhuizen van New York naar Seoel, mijn zusje moest haar school en vrienden achterlaten en mijn ouders moesten hun banen opzeggen. Daarnaast begreep ze echt niet waarom K-pop zo belangrijk voor me was. En ze begreep al helemaal niet hoe het leven van een trainee eruit hoorde te zien. De intense druk, de jaren vol training, de schandalen rondom plastische chirurgie. Nadat ik haar drie weken lang had gesmeekt om me te laten gaan, overleed mijn *halmoni*. Ik weet nog goed hoe verdrietig ik was. Hoe ik urenlang huilde, samen met mijn moeder en Leah. Hoe mijn *halmoni* als we op bezoek kwamen elke ochtend mijn haar vlocht en verhalen over vroeger vertelde. Ik herin-

ner me haar kalme stem, hoe ze me op het hart drukte dat ik mooi, wijs en heel erg rijk zou worden. We mochten van mijn moeder geen schooldagen missen voor de begrafenis, dus bleven we thuis in New York. Toen ze terugkeerde uit Korea had ik eigenlijk al besloten om het hele traineeverhaal te laten varen. Tot mijn verbazing sloot Umma plotseling een deal met me: we zouden naar Seoel verhuizen, maar dan moest ik doordeweeks wél gewoon naar school, mijn diploma halen, zorgen dat ik kon doorstuderen. In het weekend, vanaf vrijdagavond, mocht ik trainen. Een paar jaar geleden heb ik haar eens gevraagd waarom ze van gedachten was veranderd na de dood van Halmoni, maar toen keek ze me alleen maar heel leeg aan en gaf ze me een tik op mijn achterhoofd.

De bazen bij DB zagen aanvankelijk niets in Umma's voorstel, maar om de een of andere reden besloot meneer Noh om de regels voor mij te versoepelen. Umma gelooft dat het komt door haar Amerikaanse houding, maar ik weet zeker dat ik gewoon geluk heb dat meneer Noh extra aandacht voor mij heeft. Hoewel dat binnen het traineeprogramma vooral extra druk oplevert. Het was in elk geval een ongehoorde situatie, en al snel stond ik te boek als 'prinses Rachel', de meest verwende trainee van heel DB. De volbloed Koreaanse wier Amerikaanse paspoort én gedrag zorgden voor meer afstand tussen haar en de andere trainees dan tussen de vs en Korea. Inmiddels zijn we zes jaar verder en ben ik hier al langer dan bijna alle andere trainees. Maar die bijnaam, die is gewoon gebleven.

Je zou denken dat mensen me inmiddels zouden beoordelen op hoe hard ik werk. Hoe ik in de weekenden tot uitputting aan toe train op het hoofdkwartier van DB. Dat ik doordeweeks maar vier uurtjes per nacht slaap omdat ik na mijn huiswerk nog moet trainen. Dat ik op school gesmeekt heb om me als keuzevak muzieklessen te laten volgen zodat ik elke dag vijftig minuten voor mezelf heb om toonladders te oefenen en mijn stem op peil te houden. Maar nee, hoor. Ze beoordelen me liever op mijn schone kleren, mijn gekamde haren en het feit dat ik 's avonds in mijn eigen bed kan slapen.

En weet je wat het ergste is? Ze hebben nog gelijk ook. Zij steken

stuk voor stuk 24 uur per dag, 7 dagen per week in hun training. Ze wonen veelal in het traineehuis en gaan misschien één keer in de maand naar huis. Ze leven voor de K-pop. En hoe je het ook wendt of keert, daar kan ik niet tegenop. Maar dat moet ik dus wel.

Ik druk mijn handpalmen tegen mijn voorhoofd en probeer rustig adem te halen. Naarmate ik dichterbij de leeftijd kwam waarop de meeste meiden hun debuut maken, smeekte ik mijn moeder om me fulltime te laten trainen. Dat weigerde ze. Dat het eigenlijk ongehoord is om te debuten in een meidengroep als je geen tiener meer bent, wil er bij haar echt niet in. Hoe leg ik haar uit dat over drie jaar mijn beste jaren achter me liggen? Het is bijna zeven jaar geleden dat DB met Electric Flower kwam. Dat was vlak voor de allerlaatste famielietour van DB. Sindsdien is er geen meidengroep meer gelanceerd, maar het gerucht gaat al maanden dat dat héél binnenkort wel gebeurt. En ik kan niet nog eens zeven jaar wachten. Ik kan niet eens meer zeven máánden wachten. Dan is het voor mij waarschijnlijk al te laat. Ik heb jaren gewerkt omdat ik mijn debuut wil maken. En ik weiger mijn kans op te geven. Wat Umma ook zegt.

‘Rachel!’

Ik ruk mijn handen van mijn gezicht en zet een zo neutraal mogelijke blik op, klaar voor wéér een confrontatie met Mina. Dan zie ik Akari door de gang op me afkomen, haar dikke zwarte paardenstaart wapperend achter zich aan. Ik adem diep uit en voel een lach op mijn gezicht verschijnen.

Akari Masuda kwam toen ze tien jaar was samen met haar ouders naar Seoel. Haar vader, een Japans tech-genie, ging aan de slag op vliegbasis Osan. Ze stond op een wachtlijst om te gaan trainen bij L-star Records, een populair J-poplabel in Tokio, maar haar ouders wilden niet dat ze op zo’n jonge leeftijd al alleen zou gaan wonen. Haar vader wist haar uiteindelijk bij DB naar binnen te praten. We zijn vanaf dag één bevriend, misschien wel omdat we allebei weten hoe het is om een buitenstaander te zijn in Seoel. Vrienden maken is hier niet bepaald gemakkelijk: alles is een wedstrijd. Maar Akari is een van de weinige mensen binnen DB die ik echt kan vertrouwen.

‘Waar was je?’ vraagt ze terwijl ze me bij de arm pakt. Ze beweegt als een danseres, dat krijg je als je al sinds je vierde op ballet zit.

‘Mediatraining,’ zeg ik opgewekt. Akari kijkt me aan. Ze ziet de donkere kringen onder mijn ogen, de rode vlekken in mijn gezicht en trekt me langzaam bij de oefenruimtes weg.

‘Ik heb je overal gezocht. Ik was even bang dat je de buigceremonie voor nieuwkomers zou missen!’

Ik kreun. ‘Nee. Zeg niet dat ik daarnaartoe moet. Je weet dat ik er een hekel aan heb.’

‘Dat kan wel zo zijn, maar de buigceremonie staat voor familie, en bij DB komt familie altijd op de eerste plaats,’ doet Akari meneer Noh na met een brede grijns op haar gezicht. Hij is de directeur van DB Entertainment, of zoals hij het zou zeggen: het hoofd van de hechte familie die DB heet. Ha. Ze trekt een wenkbrauw op. ‘En ik heb ook gehoord dat er eten is.’

Mijn maag begint direct te knorren. Ik heb de hele dag nog niets gegeten. ‘Had dat dan direct gezegd,’ zeg ik terwijl ze me door de gang trekt. ‘Je weet toch dat ik gratis eten nooit afsla?’

‘Wie wel?’ zegt Akari terwijl we de lobby in stappen. Het krioelt er van de mensen. Trainees die zich naar hun lessen haasten, personeel dat druk is met de voorbereiding van het grote Electric Flower-concert in Busan van volgend weekend. We lopen langs de kantine, al dekt dat woord de lading niet bepaald. Het is de enige bedrijfskantine van heel Azië die een Michelinster heeft. Internationale supersterren zoals Joe Jonas en Sophie Turner hebben hier gegeten. Helaas genieten de meeste trainees en sterren van DB daar nou niet echt van. We worden elke week gewogen. Stel je voor dat we op het podium uit onze kostuums zouden knappen.

Het auditorium is een van mijn favoriete plekken van de hele campus, vol licht hout en ijzeren kroonluchters. Midden in de ruimte staat een podium, net alsof het een stadion is. Daaromheen staan zachte, fluwelen stoelen.

Meneer Noh staat al op het podium met de nieuwe trainees in een strakke rij achter zich als we plaatsnemen op de eerste rij. Ik bekijk de

jonkies. Ze bewegen en lachen met een mengeling van blijdschap en zenuwen. Een beetje alsof het hun eerste schooldag is. Meneer Noh, wanstaltig gekleed in Prada, Prada en nog eens Prada, ziet er net zo uit als altijd. Zijn kritische ogen, die een trainee die het niet goed doet van een kilometer afstand kunnen spotten, zitten verstopt achter een spiegelende zonnebril. Zijn handen liggen op de schouders van de nieuwkomers in een poging er als een vaderfiguur uit te zien. Zonder succes trouwens.

Hij dreunt een heel verhaal op over de uitdagingen voor toekomstige K-popsterren en terwijl hij praat dwalen mijn ogen af naar de tafels aan de zijkant van de zaal. Tafels vol met eten. Er staat een westers buffet klaar met broodjes met prosciutto en vijgen, donuts met rozenwater, en fruitschalen vol mango's en lychees. Een groepje medewerkers en trainers staat al lekker te eten. Ik zie een bekend neonroze kapsel en zwaai naar Chung Yujin, de hoofdtrainer van DB. Yujin scoutte mij op mijn elfde toen ik 'Style' stond te zingen in een *noraebang* in Myeong-dong. Leah en ik waren die zomer op bezoek bij onze halmoni in Seoel. Nu ben ik zeventien en is Yujin nog altijd degene binnen DB tegen wie ik het meest opkijk. Ze is mijn mentor, mijn *unni*. Alleen Akari weet dat we een geschiedenis met elkaar hebben en hoe hecht onze band echt is. Yujin zegt altijd dat mijn leven als K-poptrainee al moeilijk genoeg is door hoe meneer Noh zich met me bemoeit en hoe bijzonder mijn schema eigenlijk is. Ze wil het me niet nog lastiger maken door mensen te laten weten dat ik haar favoriet ben. Discreet zwaait ze terug terwijl ze doet alsof ze aandachtig luistert naar een oud, rimpelig bestuurslid dat haar bij haar arm vasthoudt en druk in haar oor fluistert. Ze kijkt me aan en vormt met haar lippen één heel duidelijk woord: *help*.

Ik giechel en mijn oog valt op een groot oranje-wit bord op tafel: AANGEBODEN DOOR CHOO MINA EN HAAR VADER. WE ZIJN TROTS DAT WE DEEL UITMAKEN VAN DE DB-FAMILIE. BON APPÉTIT! Mijn grijns verdwijnt van mijn gezicht. Misschien kan ik tóch wel nee zeggen tegen gratis eten.

'Ik geloof dat ik geen honger meer heb,' zeg ik.

Akari volgt mijn blik. ‘O,’ zegt ze. Ze lacht en probeert me op te vrolijken. ‘Kop op, Mina is zo slecht nog niet.’

‘Weet je nog wat ze deed tijdens mijn buigceremonie?’

Akari begint te lachen. ‘Dit is mijn lievelingsverhaal.’

Op mijn eerste dag als nieuweling bij DB wist ik niet dat ik tijdens de ceremonie moest buigen voor trainees die al langer bij DB zaten. Ik kwam uit New York. Mijn ouders mogen dan allebei Koreaans zijn, buigen is niet echt iets wat we ooit deden in de Verenigde Staten. Als kind hoefde dat alleen als we vrienden van mijn ouders van de kerk na de jaarwisseling bezochten. Dan deed je een echte, formele Koreaanse buigsessie. De moeite waard, want daarna kreeg ik altijd twintig dollar van ze. Ik zag de ceremonie van DB meer als een welkom, een kans om de andere trainees te leren kennen. Yujin-unni wist dat ik niet zou weten wat er van me verwacht werd en fluisterde me toe dat ik moest buigen voor de oudere trainees. Dus dat deed ik. Ik boog voor de oudere tieners die voor me op een rij stonden. Toen ik bij Mina aankwam, een meisje van mijn eigen leeftijd, gaf ik haar een hand. Dat leek me wel zo beleefd. Ik had haar net zo goed in haar gezicht kunnen spugen, zó boos werd ze.

Akari neemt het verhaal over en doet Mina’s ongelooflijke woede na. ‘Wie denkt deze bitch wel niet dat ze is?’ Ze giert het uit. ‘Denkt ze dat ze iets voorstelt omdat ze uit Amerika komt? Waar zijn je manieren, nieuweling?’ Ik rol met mijn ogen en herinner me nog heel goed hoe ze direct naar meneer Noh liep om te vertellen wat ik had gedaan, om te eisen dat ik straf zou krijgen voor mijn gebrek aan respect tegenover een sunbae (letterlijk iedereen met meer ervaring, ook als die persoon even oud of jonger is dan jij). Gelukkig greep Yujin in. Maar sinds dat moment is het Mina’s levensmissie om mij kapot te maken.

‘Wat een humeur heeft zij, zeg.’

‘En je boog ook daarna niet, toch?’ vraagt Akari.

‘Voor een of ander rijk papakindje als Mina zal ik nooit buigen,’ zeg ik.

‘Zo ken ik je weer.’ Akari klopt me op mijn rug. ‘De Rachel van

toen zou trots op je zijn.’ Ik kijk haar lachend aan, maar vanbinnen voel ik me verdrietig. Als ik terug kon reizen in de tijd en de juiste etiquette had gekend, had ik dan écht hetzelfde gedaan? Ik wil daar graag ‘ja’ op antwoorden, dat ik Mina natuurlijk op haar plek had gezet, ook als ik wél had geweten hoe het hoorde. Maar ik weet niet of dat ook echt zo is. Ik denk terug aan vanochtend, hoe ik de oefenruimte uit ben gerend om de confrontatie met de andere trainees te vermijden. Yujin zegt altijd dat ik erboven moet staan, dat ik me moet richten op mijn training. Die woorden herhaal ik heel vaak in mijn hoofd. Maar of een elfjarige Rachel trots op me zou zijn... Misschien vindt ze me wel een grote lafaard.

Akari en ik stappen het podium op en wachten in de rij met de andere ervaren trainees op een buiging van de nieuwkomers.

‘Pardon,’ zegt Lizzie boos. ‘Prinsessen en hun hulpjes achter aansluiten.’ De meiden om ons heen kijken ademloos toe.

Naast mij draait Akari zich naar haar om. ‘Pardon,’ bijt ze terug, haar gezicht een paar centimeter van dat van Lizzie af, ogen op standje woedend. ‘Wij zijn hier al langer dan jij. We gaan nergens naartoe.’

Lizzie kijkt nerveus naar Mina, die ons aankijkt met een arrogante grijns op haar gezicht. Maar ze heeft geen poot om op te staan. Ze weten allebei dat Akari gelijk heeft. ‘Whatever,’ zegt ze, en ze snuift verslagen. ‘Jullie blijven buitenlanders.’ Om ons heen staren trainees ons giechelend aan.

‘Ik heb hier genoeg van. Kom mee, Akari,’ mompel ik met rode wangen. ‘Het is het niet waard.’

Ik kan aan de manier waarop Akari loopt zien hoe kwaad ze is, haar rug recht en stijf. Maar ze volgt me wel. *Het is het niet waard*, herhaal ik in mezelf. Het is onprofessioneel om ruzie te maken tijdens de ceremonie voor nieuwkomers. Ik ben Mina niet.

We begeven ons naar het buffet. Yujin pakt mijn hand en knijpt. ‘Alles oké daar? Dat zag er... ongezellig uit.’

Ik lach zuinig. ‘Niets om je druk over te maken,’ zeg ik terwijl ik haar opgetrokken wenkbrauw negeer en snel een bord pak. Afgeleid pak ik een broodje om de schaamte weg te eten, maar dan grijpt Aka-

ri mijn hand en schudt ze haar hoofd.

‘Komkommer,’ zegt ze terwijl ze naar een bordje wijst.

‘Smerig.’ Ik ril en pak in plaats van het broodje een tosti met bacon en kaas. ‘Dank je wel dat je me daarvoor hebt behoed.’

‘Daar heb je vrienden voor.’ Ze lacht. ‘En ik wil de vreselijke komkommerramp van 2017 niet nog een keer meemaken. Ik heb nog steeds nachtmerries over hoe je de hele kantine onderkotste na een piepklein hapje komkommersalade.’

‘Daar kon ik niets aan doen. Komkommers eten is een beetje als joggen. Mensen doen alsof ze ervan houden omdat het gezond voor je is. Maar eigenlijk is het gewoon een hel. En die nasmaak. Gadver. Komkommers zouden illegaal moeten zijn.’

‘Sorry, maar volgens mij is komkommer een vrucht.’ Akari grijnst en ik gooi mijn servet in haar gezicht.

In een K-poptrainingskamp vind je de meest getalenteerde tieners ter wereld. De beste dansers, geweldige zangers en natuurlijk eerste-klas roddelaars. ‘Ik heb gehoord dat hij zijn haar oranje heeft geverfd,’ zegt Eunji.

‘En dan niet zomaar oranje, maar precies dezelfde kleur als Romeo uit BigM\$ney,’ voegt een eerstejaars in een zilveren broek toe. Hij heeft duidelijk de baard nog niet in de keel.

Ah, we zijn begonnen. Al dat geroddel gaat natuurlijk maar over één iemand: Jason Lee, de nieuwste K-popster van DB en de laatste naam die werd toegevoegd aan dat felbegeerde bordje op de jaarboekmuur sinds zijn groep, NEXT BOYZ, op nummer één binnenkwam met hun single ‘True Love’. Je kunt geen voet zetten op de campus, eigenlijk in heel Seoel niet, zonder Jason te horen zingen over hoe hij zijn ware liefde wil vinden. Meneer Noh was door het dolle heen. Maar nu schijnt het dat de lieve, nederige en trouwe Jason ruzie heeft met de hoge bazen. Niemand weet precies waarom. Ik drink mijn blikje Milkis en luister naar de theorieën van anderen, een fijne afleiding op een dag als deze.

‘Ik heb gehoord dat hij een plaat uit de collectie van meneer Noh heeft gestolen,’ fluistert een derde trainee van achter een dikke, roodbruine pony.

‘Jason, de engel? Een dief? Dat kan niet!’

‘Zou meneer Noh dat überhaupt doorhebben? Hij heeft duizenden platen.’

‘Dat meen je niet, toch? Hij is stapelgek op die platen.’

‘Wat maakt het uit als hij een dief is? Hij is veel te knap om ontslagen te worden!’ Een zestal trainees begint eensgezind te knikken.

Ik schud zachtjes mijn hoofd. Niet te geloven. Gestolen platen, geverfd haar. Is dat écht het ergste wat de geruchtenmolen van DB kan verzinnen? Toen Suzy Choi, een vrouwelijke trainee, een paar maanden geleden plotseling ontslagen werd, gingen er geruchten dat ze een drugprobleem had, dat ze duizenden dollars aan schulden had bij haar dealers en dat ze haar hadden verkocht aan een Noord-Koreaans themarestaurant in Cambodja. Akari dacht zelf dat ze Suzy hand in hand op straat had zien lopen met een leuke jongen, maar ik geloof daar niets van. Suzy zou nooit de regels van DB breken: daten is ten strengste verboden. In ons wereldje is stiekem druggebruik geloofwaardiger dan een stiekem vriendje. Toen mijn ouders vorig jaar eens allebei op een zondag moesten werken, nam ik voor één keer Leah mee naar mijn training. Direct ging het gerucht dat ze mijn dochter was. Dat ik doordeweeks voor haar zorgde en dáárom alleen in het weekend trainde. Die geruchten zijn pas net weer gaan liggen. Dat ik maar vijf jaar ouder ben dan Leah, maakte helemaal niemand iets uit.

‘We zijn hier om te trainen, niet om te roddelen,’ zegt Mina keurig terwijl ze zich uitrekt en naar meneer Noh kijkt. Ik hou me in en rol voor de verandering eens niet met mijn ogen. Hoe doorzichtig kun je zijn?

Mina ziet me en komt breed lachend aangelopen. Ze kijkt naar mijn bord. ‘Rachel. Wat jammer dat je niet mee kon doen aan de buigceremonie. Maar het is beter om dat over te laten aan mensen die wél weten wat ze doen, vind je ook niet? Hopelijk smaakt het.’

Zo is het genoeg. Ik ben klaar met Mina voor vandaag. ‘Ja,’ zeg ik vrolijk terwijl ik een stuk bacon van mijn bord vis en in mijn mond stop. ‘Gelukkig ben ik van nature zo dun dat ik niet op hoeft te letten

wat ik eet.' Ik laat mijn ogen over haar bord vol bleekselderij glijden terwijl een groepje jongere trainees zich giechelend en met grote ogen naar ons omdraait.

Mina's ogen vernauwen zich van woede. Ze is het niet gewend dat ik van me afbijt. Dat zet ze me vast betaald. Een paar decibellen luider zegt ze: 'Hebben jij en Akari vanavond iets te doen? Zo niet, dan kunnen jullie mooi meedoen aan de zangtraining in het traineehuis. Dat doen we elke zaterdagavond. Ik zou niet willen dat je achter gaat lopen.'

Het traineehuis. Dat gaat niet gebeuren. Umma laat me nooit gaan. En dat weet Mina heel goed.

Voor ik iets kan zeggen komt meneer Noh aanlopen. Mina's volume heeft duidelijk geholpen. Al die extra zanglessen werpen hun vruchten af. Ze weet heel goed hoe ze zich hoorbaar kan maken.

'Wat hoor ik daar over een trainingssessie?' Hij kijkt de groep meiden aan en richt zich tot mij. 'Rachel, was dat jouw idee?' vraagt hij met een glimlach. 'Onze hardst werkende trainee!' Hij kijkt me diep in mijn ogen terwijl de rest van de trainees stilvalt. Iedereen zit kaarsrecht, luistert aandachtig en is klaar om hem te imponeren.

Naast me zie ik hoe woest Mina is dat meneer Noh mij er weer uitpikt. Ik dwing mezelf om te lachen en wil net antwoorden als Mina me de pas afsnijdt. 'Ik ben erbij, meneer!' schreeuwt ze bijna. Er vliegen een paar stukken selderij van haar bordje.

Meneer Noh schrikt op, maar herpakt zich. 'Dat is de juiste houding. Goed zo, mevrouw... eh...'

'Choo. Choo Mina. De dochter van Choo Minhee...' Mina kijkt hem ongelovig aan. 'U kent hem al jaren...'

'Tuurlijk, ja, de dochter van Minhee!' Meneer Noh gniffelt en kijkt opgelucht. 'Nu weet ik het weer. Bedankt voor de herinnering.'

Mina straalt. 'U bedankt, meneer Noh,' zegt ze gemaakt. 'Ziet u mijn vader binnenkort nog? Hij zegt altijd hoe leuk hij het vindt dat u langskomt op de kerstfeestjes van de firma Choo...'

'Ja, ik zal hem weer eens bellen.' Hij grinnikt en wendt zich weer tot mij. 'Wat een goede smaak in vrienden heb je, Rachel. Jij en Mina

zijn geweldige voorbeelden voor de andere trainees. Deze trainingssessie zou voor jullie allemaal prioriteit moeten hebben.’ Meneer Noh kijkt me aan en ik zie mezelf in de weerspiegeling van zijn bril. ‘Zeker de mensen die binnenkort hopen te debuteren.’

Ik sta in brand, maar laat niets merken. Ik voel Mina’s ogen op me, maar neem heel rustig een slokje Milkis en tover een lach op mijn gezicht.

‘Ik ben erbij,’ zeg ik. Meneer Noh knikt goedkeurend en ik hef mijn blikje in een toast. *Op mijn familie en de penarie waar ik nu in zit.* ‘Ik kan niet wachten.’